

Prológus

Remegés rázta meg a bolygót.

A halálból kipattanva erőteljes hullám formájában szabadult el, azonnal lehatolt a bolygó magjáig, és átsugárzott az édes ízű atmoszférán, hogy megrázza magukat a csillagokat. Sidious a rengés epicentrumában állt, a kezét elegánsan a majdnem teljesen átetsző ablakpárkányon nyugtatva. Az energiák csordultig töltöttek, olyan mélyre merült az Erőben, hogy attól tartott, eltűnik benne, és soha többé nem tér vissza. Ám ez a pillanat nem a végét jelentette, sokkal inkább a rég esedékes, igazi kezdetet. Kevésbé átalakulás volt, mint inkább felerősödés – mindent felforgató változás.

Közeli és távoli, a jelenből és a messzi múltból származó hangok orkánja fojtotta el a gondolatait. A dicshimnuszokat és könyörgéseket zengő hangok az ő uralmát hirdették, és az új rend bevezetését ünnepelték. Sárga szemét az éjszakai égboltra emelve látta, hogy a pislákoló csillagok felragyognak, és a lelke mélyén érezte, hogy a sötét oldal uralkodóvá emelte őt.

Lassan, szinte vonakodva magához tért, a tekintetét gondosan ápolt kezére szegezte. A jelenbe és az anyagi valóságba érkezve észrevette, hogy zihálva lélegzik, és hogy a háta mögött, a szobában megkezdődött a rend helyreállítása. A légcserélők felzúgtak, az értékes fali szőnyegek lustán hullámoztak a megidézett szelőlőben. A méregdrága kárpitok összezárták a szálaikat, hogy a kiömlött folyadékok ne furakodhassanak közéjük. A droid zavardottan csoszogott ide-oda. Sidious megfordult, hogy szemügyre vegye a felfordulást. Az antik bútorok az oldalukon heverték, a festmények elferdülve lógtak a falakon. Mintha forgószél söpört

volna végig a helyiségen. Yanjon, a Dwartii törvényhozó bölcsei egyikének szobra a padlón feküdt, arcra borulva.

Plagueis is a padlón hevert, vézna tagjait szétvetve, hosszúkás fejét oldalra fordítva. Elegáns díszruhát viselt, mintha egy városi estélyre készült volna.

És halott volt.

Vagy mégsem?

Sidious-ban feltámadt a bizonytalanság, a tekintetébe harag költözött. Finom rezgést észlelt, de nem tudta eldönteni, hogy ő maga idézte-e elő, vagy az Erő akarta figyelmeztetni valamire.

Lehetséges, hogy a ravasz muun becsapta őt? Lehet, hogy Plagueis megfejtette a halhatatlanság titkát, és a törtétek ellenére életben maradt? Igazán kicsinyes és aljas húzás lett volna tőle, a bölcstől, aki mindennél fontosabbnak tartotta a Nagy Tervet. Lehet, hogy Plagueis belekerült az irigység és a birtoklási vágy hátlójába, amit ő maga szőtt, és áldozatául esett a saját mesterkedéseinek, a saját gyengeségeinek?

Ha nem kellett volna aggódnia a saját biztonsága miatt, Sidious talán szánta volna ezért a mesterét.

Óvatosan megközelítette a muun testét, és az Erő segítségével a hátára fordította. Ebből a szögből nézve Plagueis majdnem úgy nézett ki, mint akkor, amikor ők ketten évtizedekkel ezelőtt, első ízben találkoztak: sima, kopasz fej, horpadt orr, amelynek nyergét mintha egy sokk-labda lapította volna szét, míg a hegye majdnem rányomódik a felső ajakra, előreugró állkapocs, mélyen ülő szem, amely mintha még most is fenyegetést sugározna. Ezek a vonások ritkán találkoztak egy muunban, de hát Plagueis sosem volt hétköznapi muun, sem semmiféle hétköznapi teremtmény.

Sidious továbbra is éberén figyelt, a tudatát és az érzékeit tág-ra nyitva. Alaposan szemügyre vette a testet, és látta, hogy Plagueis máris elkékült bőre kisimult, az arcizmai elernyedtek.

Éppen csak tudatában a légcserélők zúgásának, és a fényűző lakosztályba beszűrődő külvilági zajoknak, folytatta a vizsgálatot. Aztán megkönnyebbülten, teljes magasságában kihúzta magát, és fellélegzett. Nem talált trükkre utaló nyomokat. Semmi sem jelezte, hogy a mestere csak színleli a halált. Minden arra

utalt, hogy a teremtmény, aki évtizedeken át tanította és irányította őt, eltávozott.

Sidious fanyar örömmel hunyorgott.

A muun valószínűleg még száz évet élhetett volna, teljesen változatlan formában. Talán örökké élt volna, ha sikerül eredményesen befejeznie a kutatásait. De végül, noha többeket megmentett a haláltól, saját magát nem tudta megmenteni.

Sidious abban a tudatban, hogy óriási eredményt ért el, büszkén kidüllesztette a mellkasát, míg a gondolatai szédítő gyorsasággal kergették egymást.

Nos, ez korántsem volt olyan rossz, mint amilyennek hittük...

Mindenesetre, az események ritkán zajlottak el úgy, ahogyan előzőleg elképzelte. A jövőbeni események rendje mindig is változékony volt. Valahogy úgy, ahogyan a szelektív emlékezet átformálta a múltat, a jövő eseményei is mozgó célpontok voltak. Az értelmes teremtmények csakis ösztönösen cselekedhettek, megragadhatták a tökéletesnek érzett pillanatot, hogy akcióba lendüljenek. Egy szívverésnyi késés, és az univerzum máris átalakult, és nem létezett az az akaraterő, amely megállíthatta volna a folyamatokat. Az élőlények legfeljebb figyelhettek és reagálhattak. A meglepetés eleme hiányzott valamennyi periódusos rendszerből. A kulcsfontosságú elem a hiányzó összetevő. A játékszer, amellyel az Erő elszórakoztatta magát. Emlékeztető az összes értelmes lénynek, hogy bizonyos titkokat sosem lehet megfejteni.

Sidious bízva abban, hogy teljesült a sötét oldal akarata, viszatért a lakosztály ablakfalához.

Két teremtmény a Galaxis megszámlálhatatlan milliárdjai közül... de az, ami ebben a helyiségben történt, mindannyiuk életére befolyást gyakorol. Az egyikük születése máris átformálta a Galaxist, és a másik halála megint átalakítja. De vajon másutt is megérezték a változást? Az ő esküdt ellenségei tudatában vannak, hogy az Erő visszavonhatatlanul megváltozott? És ez elég lesz ahhoz, hogy kirángassa őket önelégült tespedésükből? Sidious remélte, hogy nem. Mert a bosszú gépezete csak most pörög fel igazán...

A tekintetével megkeresett egy emelkedő csillagképet, amely hatalomról és változásokról mesélt az égbolton, hiába fog eltűnni hamarosan a kelő nap első sugarainak fényétől. Egyelőre alacsonyan állt, alig valamivel a láthatár felett. Csakis az láthatta, aki tudta, hogy hová és hogyan nézzen, és egy merész jövőt jelentett be. Sokak számára talán úgy fog tűnni, hogy a csillagok és a bolygók ugyanúgy mozognak, mint eddig, arra ítélve, hogy alakzatokba rendeződjenek, amelyeket már jóval tüzes születésük előtt kiszámítottak. Ám az egek valójában felbolydulnak, a sötét anyag új formákba húzza őket. Sidious vér ízét érezte a szájában, míg a mellkasában azt, hogy a szörnyeteg felemelkedik, kibukkan az árnyékos mélységekből, félelmetes alakot ölt, és felkészül arra, hogy megmutassa magát a világnak.

A sötét oldal réges-régen birtokba vette őt, és ő most maga mellé állította a sötét oldalt.

Alig kapott levegőt, de nem az erőkifejtéstől, hanem mert egyszerűen mélyen átérezte, hogy micsoda rettentő hatalmat kapott a kezébe. Elengedte az ablakpárkányt, és hagyta, hogy a szörnyeteg úgy tomboljon a testében, akár a síkságok betörtlen vadállatai.

Érezte már valaki ilyen áthatónak az Erőt?

Sidious sosem tudta meg, hogy Plagueis mestere hogyan halt meg. Vajon Plagueis végzett vele? És Plagueis is hasonló diadal-mámort érzett, amikor az egyetlen létező Sith Nagyúr lett belőle? Benne is feltámadt a végítélet fenevadja, hogy megnézze magának a meghódítandó világot, abban a biztos tudatban, hogy hamarosan kiszabadul a fogságából?

Sidious ismét felnézett az égre. A válaszok odakint voltak, fénybe kódolva száguldottak át téren és időn. Folyékony tűz özönlött végig az erein, a múlttól és a jövőről szóló látomások tódultak az elméjébe, és megnyitotta magát az átalakult Galaxisnak, mintha arra tenne erőfeszítést, hogy lehámozza az évtizedeket...

Első rész

Toborzás

**67–65 évvel
a yavini csata előtt**

Első fejezet

Az alvilágban

Negyvenhét standard évvel Palpatine Császár rémuralma előtt a Bal'demnic nem volt több, mint egy embrióállapotú világ a Külső Gyűrű Auril-szektorában. Hüllőszerű értelmes lények lakták, akik ugyanolyan kevésbé túrték az idegeneket, mint egymást. Évtizedekkel később a bolygó szerepet játszott a galaktikus eseményekben, rövid időre bekerült a köztudatba, de azokban a kezdeti években, mielőtt még a Köztársaság óhatatlanul belecsúszott a hanyatlásba és a zűrzavarba, a Bal'demnic csupán a xenobiológusokat és a térképészeket érdekelte. Még Darth Plagueis figyelmét is elkerülte volna, holott ő különös vonzalmat érzett a távoli, ismeretlen bolygók iránt, ha a mestere, Tenebrous nem fedez fel valami különlegességet.

– Darth Bane méltányolná az erőfeszítéseinket – jelentette ki a Sith-mester, aki a tanítványa mellett állt abban a kristályüregben, amely magához vonzotta őket a csillagmezőkön túlról.

A bith majdnem olyan magas volt, mint Plagueis, és csaknem olyan csontváz sovány is. Az emberek szemében zöldes árnyalatú bőre miatt ugyanúgy betegnek tűnhetett, mint a sápadt képű muun, holott valójában mindketten kiváló egészségnek örvendtek. Noha a Galaxis közös nyelvén kommunikáltak, folyékonyan beszéltek egymás anyanyelvét.

– Darth Bane a korai éveiben – válaszolta Plagueis a szűrőmaszkján keresztül –, amikor még az ősi tanokat kutatta.

A szintén védőmaszkot viselő Tenebrous rosszallása jeléül féloldalasan elhúzta ráncos száját. A légzőkészülék aránytalanul kicsi volt a fejéhez képest, és a domború maszk miatt szemhéj nélkül szemének lapos korongja egy-egy mély lyuknak tűnt.

– Bane termékeny éveiben – javította ki a tanítványát.

Plagueis nem törődött a finom rendreutasítással. Több éve szolgálta már tanítványként Tenebrous-t, mint amennyit egy átlagos ember élt, de a mestere még most is talált hibát, ha úgy akarta.

– Mi lehetne megfelelőbb módja annak, hogy bezárjuk a kört, mintha utánoznák a Sith'ari termékeny erőfeszítéseit – folytatta Tenebrous. – Belefonjuk magunkat az általa teremtett szőnyeg bonyolult mintázatú szövetébe.

Plagueis megtartotta magának a gondolatait. A találó nevet viselő Darth Bane, aki átalakította a Sith-rendet azzal, hogy korlátozta a Nagyurak és Úrnők számát, illetve elrendelte, hogy a Sitheknek titokban kell küzdeniük, fiatalkorában kortóvizet bányászott az Apatros-on, mielőtt megismerte a sötét oldal tanításait. A halála óta eltelt ezer évben Bane sokak szemében már már istenséggé vált, és legendás hatalmat tulajdonítottak neki. És valóban, az utódai hol is zárhatnák be illőbb módon a kört – mondta magának Plagueis –, mint a Bal'demnic kék Északi-tengerét határoló sziklafal mélyén.

A két Sith védőruhát viselt, amely megóvta őket a perzselő forróságtól, és a mérgező gázoktól. Körülöttük a padozatból, a falakból és a mennyezetből kibukkanó, óriási kristályok meredeztek a tér minden irányába, amitől az üreg egy színpadi mágus fényesen csillogó lándzsákkal átszúrt varázsládájára emlékeztetett. Egy, a közelmúltban lezajlott szeizmikus esemény alaposan megmozgatta a szárazföldet, ami miatt a barlangrendszerből eltűnt az ásványokban gazdag víz, ám a magmakamra, amely évmilliók óta hevítette a vizet, még most is úgy felforrósította a nyirkos levegőt, hogy még Tenebrous-nak és Plagueis-nek is védőruhát kellett öltetnie, máskülönben nem sokáig bírták volna idelent. A közelükben egy zömök, lánctalpas droid állt, ez ellenőrizte a fűrészon-

dát, amely egy kortózisban gazdag telér után kutatott egy akna mélyén. A mesebeli érc – egyesek így nevezték a ritka előfordulása miatt, de még inkább azért a természetes képességéért, amelynek révén csökkentette a Jedik fénykardjának hatékonyságát. Ugyanezen okból a Jedik bármeddig elmentek, hogy korlátozzák az érc kitermelését és finomítását. Ha nem is jelentett csapást a Rendjükre nézve, a kortózis mindenképpen bosszantotta őket, mert a létezése nem tett jót állítólag ellenállhatatlan fegyverük hírnevének.

Tenebrous érdeme volt, hogy a Sithek hamarabb szereztek tudomást a Bal'demnic gazdag telérjeiről, mint a Jedik, akik egy, a Köztársasági Szenátussal kötött szerződés értelmében azonnal rátették a kezüket az újonnan felfedezett kortózis-lelőhelyekre, pontosan úgy, mint az Adegan-kristályokra és valamennyi nép Erő-érzékeny fiataljaira. Csakhogy Tenebrous és az ő elődei kiterjedt kémhálózatuk révén – amiről a szenátorok és a Jedik mit sem tudtak –, sokféle információhoz hozzájutottak, többek között bányakutató csapatok és fegyvergyártók titkos jelentéseihez.

– A kapott adatok alapján – jelentette be a bányadroid –, az érc nyolcvankét százaléka alkalmas arra, hogy fegyverálló kortózis-páncélt gyártsanak belőle.

Plagueis a mesterére nézett, aki elégedetten biccentve megjegyezte:

- Igen, megmondták, hogy ennyire számíthatok.
- Ki mondta, mester? – érdeklődött Plagueis.
- Annak nincs jelentősége – mormolta Tenebrous.

A forró alagútban törött fúrószárok, kiürült gázpalackok, és el-tömődött szűrőmaszkok heverték mindenütt. A hasznavehetetlen tárgyakat a kutatócsapat hagyta hátra, amely néhány standard hónappal korábban lemélyítette az aknát. Az akna tág torkolatából a fúrószonda hidraulikus ütvefúróinak ritmikus dübörgése és csatogása hallatszott – zene Tenebrous fülének, ebben Plagueis biztos volt.

– Nem kívánod megosztani velem a felfedezéssel kapcsolatos terveidet?

– A megfelelő időben, Darth Plagueis – válaszolta Tenebrous, azzal jobbra fordulva odaszólt a bányadroidnak: – Utasítsd a szondát, hogy vegyen mintát a másodlagos telérből, és értékelje ki!

Plagueis a droid lapos fejére erősített képernyőt tanulmányozta. Sokféle adat látszott rajta, egy térképvázlaton a szonda mozgását lehetett figyelni, másutt az áthatoló kutatósugarak adatainak grafikus ábrázolását – a sugarak mostanra a magmakamra felső határát pásztázták.

– A szonda analizálja a kapott értékeket – jelentette a bányadroid.

Mialatt a szonda ütvefúróinak csattogása ide-oda visszhangzott a kristályüregben, Tenebrous körözni kezdett az akna körül, és csak akkor torpant meg, amikor a dübörgés váratlanul elhallgatott.

– Miért állt le? – kérdezte, mielőtt Plagueis megtehetette volna. A droid azonnal válaszolt:

– Az M2 egység közli, hogy gázzal teli üreget talált közvetlenül az új fúrólyuk alatt. – Néhány pillanatig várt, majd hozzátette: – Sajnálattal jelentem, uraim, hogy a gáz a lethane egyik különösen gyúlékony változata. Az M2 számításai szerint a hidraulikus ütvefúrók által generált hő nagy erejű robbanást fog előidézni.

Tenebrous gyanakodva megjegyezte:

– A jelentésben szó sincs lethane-ról.

A droid elforgatta a fejét, míg nem a fotoreceptora a Nagyúrra irányult.

– Erről semmit sem tudok, uram. De az M2 egység rendkívül határozottan közölte a véleményét. Ezen felül azt kell mondjam, a saját adattáram szerint nem szokatlan jelenség lethane-nal telt üregekre bukkanni a kortózisérc közvetlen közelében.

– Kérdezd meg a szondát, hogy ki tudja-e kerülni azt az üreget! – rendelkezett Plagueis.

– Az M2 pontosan ezt a stratégiát ajánlja, uram. Utasítsam, hogy folytassa a munkát?

Plagueis a mesterére nézett, aki szótlanul bólintott.

– Add ki a parancsot, hogy haladjon tovább! – mondta Plagueis. Amikor ismét felhangzott a ritmikus csattogással vegyes dübörgés, a tekintetét a szonda mozgását jelző térképre szegezte, és néhány másodperc elteltével rászólt a bányadroidra: – Mondd neki, hogy álljon le!

– Miért léptél közbe? – morogta Tenebrous, és tanítványa mellé sietett.

Plagueis a képernyőre mutatva magyarázta:

– A térkép szerint azon a helyen, ahol most fúr, még nagyobb a gáz sűrűsége.

– Igaza van, uram! – erősítette meg a droid. – Utasítom a szondát, hogy azonnal szüntessen be minden tevékenységet.

Ennek ellenére a dübörgés folytatódott.

– Droid! – csattant fel Plagueis. – A szonda nyugtázta a parancsot?

– Nem, uram. Az M2 egység nem válaszol.

Tenebrous hirtelen felegyenesedett, amitől majdnem beverte a fejét az egyik vastag kristályba, és megkérdezte:

– Az adó-vevő hatósugarán belül van?

– Igen, uram.

– Akkor ellenőrizd a kommunikációs rendszert!

– Már megtettem, uram, és minden a gyári szabványok szerint működik. A droid azért nem reagál... – válaszolta a bányadroid, de hirtelen elhallgatott néhány másodpercre, majd ismét megszólalt: – Úgy tűnik, uram, hogy a szonda szándékosan nem válaszol.

– Kapcsold ki! – parancsolta Tenebrous. – Azonnal!

A csattogások ritmusa lassult, végül teljesen megszűnt, ám a csend nem tartott sokáig.

– Az M2 egység felülbírálta a parancsomat, uram – jelentette a bányadroid.

– Lehetetlen – válaszolta Tenebrous.

– A jelekből ítélve nem az, uram. Sőt, valószínű, hogy a szonda egy mélyen beágyazott alprogramot hajt végre, amelyet nem vett észre senki.

Plagueis a mesterére pillantva megkérdezte:

– Honnan kaptuk a szondát?

– Erre most nincs idő. Hamarosan eléri a gázzal teli üreget!

A Sithek a kerek akna pereméhez siettek, ahol előbb letépték a kezükről a védőkesztyűt, aztán a sötét mélységre szegezték hosszú ujjukat. A következő pillanatban kék villámok törtek elő az ujjuk végéből, amelyek a nyílásba zúdulva szaporán villogó fényárba borították a szonda által kivájt, függőleges járatot. A lyukból pattogással vegyes sístergés hallatszott, még jóval azután is, hogy a Sithek beszüntették a támadást.

Aztán ismét felhangzott az ütvefúrók csattogása.

– Az érc miatt van – dörmögte Tenebrous –, túl nagy odalent az ellenállás.

Plagueis tudta, hogy mit kell tenniük.

– Lemegyek! – kurjantotta, és már majdnem beleugrott az aknába, amikor Tenebrous megragadta a vállát, és rászólt:

– Nem! Visszamegyünk a legfelső üregbe.

Plagueis habozott, aztán csak bólintott egyet.

– Ahogy óhajtod, mester.

Tenebrous a droidhoz fordult:

– Folyamatosan próbálkozz tovább, amíg nem sikerül leállítanod az egységet.

– Megteszem, uram. De ennek érdekében itt kell maradnom.

– És? – kérdezte a fejét oldalra billentve Tenebrous.

– Ha nem tudom leállítani, a robbanás egészen biztosan megsemmisít, uram.

Plagueis értőn bólogatott, és kijelentette:

– Hasznos voltál, droid.

– Köszönöm, uram – válaszolta szenttelen hangon a gépezet.

– Ne vesztegessük az időt! – förmedt a tanítványára a mester.

Tenebrous olyan gyorsasággal indult el, hogy csaknem feldöntötte Plagueis-t, akinek már ahhoz is mélyen kellett merítenie az Erőből, hogy ne maradjon le. A barlangrendszer bejáratát és a kristályüreget összekötő alagútban futottak, vagyis ugyanazokban a járatokban, amelyekben nemrégiben leereszkedtek. Plagueis felfogta ugyan, hogy bármelyik pillanatban bekövetkezhet a robbanás, de nem értette, hogy a mester miért rohan már-már ész

nélkül a felszín felé. Tenebrous a múltban ritkán adta tanújelét annak, hogy kínosan érzi magát, hát még annak, hogy elfogta a félelem. Szóval, miféle veszélyt érzékelt, mi készítette erre az örült hajszára? És ők ketten a múltban mikor menekültek el bármiféle veszély elől? Egy, a sötét oldal hatalmával felvértezett Sith aligha félt a haláltól, mivel annak szövetségese volt. Plagueis kiterjesztette az érzékeit, hogy azonosítsa a mestere rettegésének forrását, ám az Erő hallgatott.

Tíz méterrel előtte a Bith hirtelen lehajolt, hogy átbújjon egy, a falból kiálló kőtömb alatt. Csakhogy sietségében túl hamar egyenesedett fel, a bal vállát végigrántotta az érdes felületű szikladarabon, amitől a védőruhája legalább húsz centiméter hosszan felszakadt.

– Mester, engedj előre! – kérte Plagueis, amikor utolérte Tenebrous-t. Csak egy kicsivel mozgott függőbben, mint a bith, de jobban látott a sötétben, és a térérzéke is jobban működött, már persze a természetes, amelyik nem függött az Erőtől.

Tenebrous, akinek a büszkesége jobban megsérült, mint a válla, türelmetlenül legyintve elutasította az ajánlatot.

– Ne feledd, hogy hol a helyed! – morogta ingerülten, és az egyensúlyát, illetve a lélekjelenlétét visszanyerve ismét futásnak eredt. Ám az alagút egyik elágazásánál rossz irányba fordult.

– Erre, mester! – kiabálta Plagueis a másik járatból, és megállt, hogy átadja a vezetést.

A felszín közelében a járatok katedrális méretű üregekbe torlottak. A falakat simára csiszolta és sok helyütt mélyen kivágta az esővíz, ami a Bal'demnic hosszú évének bizonyos szakaszaiban csorgott le ide. A természetes kőmedencékben pangó, apró tavakban különféle fajú vakhalak úszkáltak. Odafent rémült sólyomdenevérek cikáztak a mennyezetre épített fészkeik körül. A távolban felderengő, természetes fény még gyorsabb futásra ösztönözte a Sitheket, de még így is elkéstek néhány másodperccel.

A gázrobbanás akkor érte utol őket, amikor elérték a legfelső üreget, amelyben a csillaghajójuk várta őket. Az útvesztő mélyéről éles gépsikoly hallatszott, és ezzel egy időben, mintha a barlangrendszer lélegzetet vett volna, erős szél süvített be az üreg

domború tetején lévő nyíláson. Fojtott, de a sziklafalakat is megrázó dörrenés következett, aztán megérkezett a mélyből feltörő, kavargó tűzlabda – a labirintus perzselő lehelete. Tenebrous az éppen csak elhagyott járat torkolata felé fordult, és Erő-pajzsot idézett maga köré. A sötét oldal energiái megóvták őt a tűzvihartól, amelyben lángoló sólyomdenevérek százai örvénylettek, akár a szélfúttá parázsdarabok.

Néhány méterrel odébb Plagueis hasra vetette magát. Átsöpört rajta a lökeshullám, aztán, miután a fergeteg pillanatok alatt szétfoszlott, éppen idejében emelte fel a fejét ahhoz, hogy lássa, amint a fölénk boruló, kupola formájú mennyezet repedezni kezd. A csillaghajójuk pontosan a leváló sziklatömbök alatt állt.

– Mester! – kiáltotta, azzal talpra ugrott, és mindkét karját előrelökte, hogy az Erő segítségével megpróbálja a levegőben tartani a köveket.

Tenebrous megpördült, azonnal megértette a helyzetet, és a kezét fellendítve bekapcsolódott a küzdelembe. A mögötte sötétlő torkolatból kicsapott még néhány lángnyelv, amelyek végignyalták a hátát, és az üreg közepe felé úzték.

A sziklapadló folyamatosan remegett, és a lökeshullámok újra meg újra végigvágtak a máris meggyengült mennyezeten. A középütt tátongó nyílásból repedések indultak ki, amelyek újabb omlásokat indítottak el mindenfelé. Plagueis éles reccsenést hallott a magasból, és a fejét felkapva meglátta, hogy újabb, gyorsan szélesedő rés nyílik odafent, majd egyik sziklaréteget a másik után kettéhasítva lefut az üreg íves falán.

A mennyezet egy jókora darabja szinte egyszerre leszakadt – ezúttal pontosan Tenebrous felett.

Plagueis ebben a pillanatban tudta, hogy Tenebrous az imént mit érzett meg: a saját halálát.

És talán azt is tudta, hogy a tanítványa fog végezni vele.

Mialatt Tenebrous-t lefoglalta az, hogy a levegőben tartsa a kőtömböket, amelyek máskülönben összezúzták volna a hajójukat, Plagueis gyorsan irányt váltott, felemelt kezét a mestere felé zuhogó kövekre szegezte, és a karját hirtelen lerántva úgy felgyor-

sította a tömböket, hogy azok maguk alá temették Tenebrous-t, még mielőtt megérthette volna, hogy mi történik vele.

Plagueis a lábát megvetve állt a kőpor örvénylő felhőjében. Kisebb-nagyobb szikladarabok ezrei záporoztak a hajóra, de nem tördött vele. Sikerült ráomlasztania a mennyezetet Tenebrous-ra, és ezzel bebizonyította, hogy a bith lassúvá, figyelmetlenné és feláldozhatóvá vált. A mester máskülönben tudta volna, hogy miféle veszély leselkedik rá, és akkor most ő, a tanítvány hevert volna a sziklapadlóhoz szorítva. Az ő feje hasadt volna fel, akár egy földhöz vágott tojás héja, és az ő mellüregébe fúródott volna egy lehullott függőcseppkő...

Odarohant Tenebrous-hoz, a gyorsaság legalább annyira az izgatottságnak szólt, mint az aggodalomnak.

– Mester... – recsegte, mialatt letérdelt, és levetette a saját, illetve Tenebrous légzőkészülékét. Pusztá kézzel felemelt és oldalra hajított néhány követ, hogy valamennyire csökkentse a bith-re nehezedő nyomást. Ám Tenebrous egyetlen tüdeje kilyukadt, míg a szájából vér csordult ki minden egyes lélegzetvételnél. A védőruhája és az alatta viselt öltözete foszlányokra szakadt, így látni lehetett a bőrét díszítő, titokzatos jeleket ábrázoló tetoválásokat.

– Fejezd be, tanítvány! – parancsolta erőlködve Tenebrous.
– Minden erődre szükséged lesz.

– Hozok segítséget! Még van idő...

– Haldoklom, Darth Plagueis – szólt közbe Tenebrous. – Csak erre van idő.

Plagueis rezzenéstelen arccal állta a bith fájdalmas tekintetét.

– Megtettem mindent, amit lehetett, mester...

De nem folytathatta, mert Tenebrous ismét közbeszólt:

– Ha valakit mélyen áthat az Erő, az egy dolog. De ha azt hiszed, hogy a hatalmad korlátlan, te magad idézed magadra a katasztrófát. Ne feledd, hogy még abban az éteri birodalomban, amelyben mi lakunk, még ott is megtörténhet az, amit nem látunk előre. – Görcsös köhögés hallgattatta el néhány másodpercre, aztán hozzátette: – Talán jobb is így, mintha te végeztél volna velem.

Ahogyan Darth Bane előírta – gondolta Plagueis, és megkérdezte:

– Kitől vettük a fúrószondát, mester?

– A Subtextől – felelte elhaló hangon Tenebrous. – A Subtext Bányavállalattól.

Plagueis bólintott, és határozottan kijelentette:

– Megbosszulom a halálodat, mester.

– Valóban? – kérdezte a fejét kissé oldalra mozdítva Tenebrous.

– Természetesen.

Ha a bith hitt is neki, nem árulta el, inkább témát váltott:

– Arra ítéltetted, hogy termőre fordítsd az elődeid minden munkáját. Rád hárul a feladat, hogy térdre kényszerítsd a Jediket, és megmentsd a Galaxis értelmes lényeit saját maguktól.

Oly hosszú várakozás után – mondta magának Plagueis –, átkerül a vállamra a mester köpenye.

– De figyelmeztetnem kell téged... – folytatta Tenebrous, ám a mondat közepén hirtelen elhallgatott.

Plagueis érzékelte, hogy a bith rendkívül fejlett agya lejátssza az elmúlt percek eseményeit, esélyeket számít, és következtetéseket von le.

– Mire figyelmeztetsz, mester?

Mialatt éjfekete szeme sárga fényre gyúlt, a mester felnyúlt a szabad kezével, és megragadta a tanítványa védőruhájának zárt gallérját.

– Te! – hörögte Tenebrous.

Plagueis gyors rántással letépte a plasztikszövetről a bith vékony, erőtlen ujjait, és már-már szégyenlősen vigyorogva válaszolt:

– Igen, mester, én okoztam a halálodat. Te magad szoktad mondogatni, hogy a céltudatosság és az elszántság az út a győzelemhez. Azzal a tudattal szállj a sírba, hogy te voltál a régi rend utolsó képviselője, te tartottad magad utoljára a Kettő Szabályához. Mostantól a rendünk megújul, és ezer évig az én irányításom alatt marad.

Tenebrous vért köpködve köhögött, majd nagy nehezen megszólalt:

– Hát akkor még egyszer, utoljára a tanítványomnak nevezlek. És megdicsérlek, amiért ügyesen kihasználtad a meglepetés és a figyelmetlenség adta lehetőséget. Valószínűleg tévedtem, amikor azt hittem, hogy nem lesz hozzá bátorságod.

– A sötét oldal vezérelt engem, Tenebrous – magyarázta Plagueis. – Előre megérezted, de mert nem hittél bennem, a gondolataid elködösültek, és rosszul ítéltél meg engem.

– Éreztem, még mielőtt megérkeztünk a Bal'demnic-re – ismer-te el nehézkesen bólogatva Tenebrous.

– És mégis eljöttünk ide – jegyezte meg Plagueis.

– Mert ez volt a sorsunk – magyarázta Tenebrous, aztán szempillantás alatt izgatottá válva felnyögött: – De várj csak! A hajó...

– A sziklák összezúzták, akárcsak téged.

Plagueis éles szúrást érzett, a mestere haragja már-már úgy döfött bele, mintha törpenge hatolt volna az oldalába.

– Mindent kockára tettél azért, hogy végezz velem! – fakadt ki dühösen a bith. – A Sithek egész jövőjét! Hát mégiscsak helyesnek bizonyultak a veled kapcsolatos megérzéseim!

Plagueis elhajolt a mesterétől, és bár közömbösnek mutatta magát, valójában jeges harag áradt szét benne.

– Hazatalálok, Tenebrous, ahogyan te is! – vágott vissza, azzal a bal tenyere élével rávágott a mestere nyakára, és ezzel az erőteljes ütéssel eltörte a nyakcsigolyáit.

Tenebrous megbénult, és elvesztette az eszméletét, de egyelőre nem halt meg. Plagueis-nek nem állt szándékában, hogy megmentse őt – még akkor sem, ha megtehetné volna –, annál jobban érdekelte, hogy megfigyelje, hogyan viselkednek a bith midikloriánjai az élet megszűnésének perceiben. A Jedik szimbiótának tartották ezeket a celluláris organizmusokat, ám Plagueis betolakodónak tekintette őket, a sötét oldal energiáit megcsapoló élőködőknek, amik megakadályozzák abban, hogy közvetlen kapcsolatba lépjen az Erővel. Éveken keresztül folytatott kísérletek és irányított meditációk útján kifejlesztett magában egy képes-

séget, amelynek révén érzékelte a midikloriánok tetteit, bár manipulálni egyelőre nem tudta őket.

Például, rávenni őket arra, hogy meghosszabbítsák Tenebrous életét.

Az Erőn keresztül szemlélve a bith-et, észlelte, hogy a midikloriánok máris pusztulnak, akár csak a Tenebrous terjedelmes agyát alkotó neuronok, illetve a szívizmainak sejtjei. A széles körben elterjedt téveszme a midikloriánok Erőt hordozó részecskék voltak, holott valójában egyfajta tolmácsként funkcionáltak, az Erő akaratának közvetítőiként. Plagueis-t régóta lenyűgözték ezek a láthatatlan organizmusok, és ezt a vonzalmát ugyanolyan természetesnek tartotta, mint Tenebrous rögeszméjét a jövő formálásáról. Amíg a bith intelligenciát a földhöz ragasztotta a matematika és az örökös számítás, addig a muun intelligenciát a haszonszerzés vágya a magasba repítette. Plagueis muun létére befektetésnek tekintette az Erővel kötött szövetségét, amely egy napon, a kellő erőfeszítések megtétele után rendkívüli hasznot hoz majd. És persze, hiába ért el jelentős sikereket az elmúlt évtizedek folyamán, a muun gondolkodásmódnak és hagyományoknak köszönhetően sosem fogadta bizalmába Tenebrous-t.

A bith haldokló midikloriánjai sorban kihunytak, akár az energiától lassan megfosztott lámpák, ennek ellenére Plagueis továbbra is érzékelte a mesterét az Erőben. Bármi áron meg akarta tanulni, hogy hogyan kényszerítheti rá az akaratát a midikloriánokra. De ezekre a töprengésekre és kísérletekre most nem keríthetett sort. Már nem érhetette el Tenebrous-t és mindazt, ami ő életében volt.

Az utolsó perceit élő mester mellett térdelve azon gondolkodott, hogy vajon a Jedik is így távoznak-e ebből a világból? Egyáltalán: az életük során a midikloriánok ugyanúgy viselkednek bennük, mint a sötét oldal híveiben? Az ő mikroorganizmusait másfajta indítékok éltetik, másfajta vágyak készítetik cselekvésre? Hosszú élete során sok Jedivel találkozott, de egyszer sem próbálta úgy tanulmányozni őket, ahogyan most Tenebrous-t, mert attól tartott, hogy ha megmutatja a sötét oldaltól kapott ha-

talmát, lerántja a leplet a Sithek létezésének titkáról. Persze, a jövőben ez is meg fog változni...

Mialatt éberén figyelt, Tenebrous csendesen kiszenvedett, anélkül hogy még egyszer magához tért volna.

Darth Bane korában egy Sithnek tartania kellett attól, hogy haldokló társa az utolsó pillanataiban megpróbálkozik a lélekátvitel szertartásával, hogy megkísérli átköltöztetni a tudatát a másik testébe. Ám azok az idők rég elmúltak, és elvesztették jelentőségüket, mióta a tanításokat szabotálták, és a módszer feledésbe merült. Az utolsó Sith, aki még birtokolta ezt a tudást, megmagyarázhatatlan módon átállt a világos oldalra, aztán megölték, és a titkait magával vitte a sírjába...